

Petar Matović

ARMAGEDDON

Negde pred zatvaranje
 U mrtvom uglu kafea
 Iza čaša neispijene žestine
 Što se žare poput zlata
 Njegovo telo je sprud
 Sa olupinom Hrista

ŽUDEĆI ZA ŽENSKIM PISMOM

Pokušavam napisati pesmu kojom bi bila zadovoljna.
 Leži u krevetu u tiho osvetlanoj sobi i ja je posmatram
 u polusenkama koje menjaju položaj u skladu sa nadimanjem zavesa.

Mislim o rečima koje moraju biti oble i meke, lakše od hleba
 a punije od sapunskih mehura da se ne bi raspršile u trenu.
 Jezik bi po njima trebalo bešumno da klizi.
 Kao kad sidem niz blagu padinu asfalta lerom.

U ovom času voleo bih da imam snagu ženskog pisma.
 Čujem žlezde kako pulsiraju duboko skrivene u unutrašnjost njenog tela.

Ona i ja imamo jednog anđela (ona govori *anžela*), ovisnika emocije.
 U ovoj tišini ona sluša moj krvotok koji ubrzava strujanje da bi napisao pesmu.
 I to sve u snu.

SEMANTIKA KULERA

Čuj bruj, što dubokim lavirintom naleže na opnu:
Mek, zagušen ton, debeo kao staro uže kome ne vidiš kraj:
Ipak te vodi u san.

Evo gde se rađa Hipnos! Naizmenična plava dioda,
Što se pod neutvrđenim kopcima ponavlja kao
Parče iritantnog neba nad stampedom oblaka:
I ona te pak vodi u san.

I sve raspoznajem u obrisima, u ugašenim bojama:
Stonu lampu, ormar, sto i police što brane te od haosa:
Ksalol objekti!

Čuj bruj što poput vetra razgoni oblake od plafona:
Zvezdani koraci u kocki.

JAZZ BAJKA

Te noći otac nije umro, a
mraz stegao.

Kola su plesala,
Njihala se kao barka
pod mesečinom;
led bi blesnuo
u zenicama, zaškripao.

Klizili smo
Kao nebeska jedrilica
Radio je emitovao
I Put a Spell on You
Promenili smo
Rakurs ove situacije
Izmislili jazz bajku
Možda idemo u smrt
Ali ne neveselu